

[Udenrigsministeren.]

Ligheden mellem teksterne fra 1947 og 1954 falder i øjnene. Ville vi også komme til at se parallellen i landenes skæbne?

Molotovs forslag er blevet afvist af de tre vestlige udenrigsministre. Disse forslag byggede, udtaltes det, bl. a. på, at det østtyske regime skulle anerkendes som et repræsentativt organ for den østtyske befolkning, at der skulle kunne tilvejebringes enighed om en så principiel ting som en valglov mellem fundamentalt forskellige systemer, at valgene skulle fuldbyrdes efter klassisk kommunistisk koncept, at enhver allieret eller neutral kontrol med valgene skulle opgives, at det på forhånd skulle forbydes Tyskland at deltage i et vestligt kollektivt sikkerhedssystem, og at hele Tyskland skulle overlades til det militariserede folkepolitiske nåde gennem besættelsestroppers tilbagetrækning.

På vestligt hold var man enig om, at disse forudsætninger var af en sådan art, at en forhandling, som tilbuddet af Molotov, om eventuelle ændringer i og tilføjelser til forslaget på forhånd måtte anses for nytteløs. Som den franske udenrigsminister, Bidault, udtrykte det: den kløft, der skiller os, forekommer mig for bred til, at der kan slås bro over den ved simple ændringer i det sovjetiske forslag.

Den amerikanske udenrigsminister, Dulles, har iøvrigt påpeget det paradoksale i, at Molotov ikke har tilstrækkelig tillid til det tyske folk til at tage risikoen for udfaldet af frie valg og dog mener, at Edenplanen ikke tilstrækkeligt tilgodeser eksistensen af demokratiske kræfter i Tyskland.

På Berlinkonferencens femtende plenarmøde fremsatte udenrigsminister Molotov en plan om en europæisk sikkerhedstraktat, som kunne indbefatte det delte Tyskland eller et genforenet Tyskland. Traktaten skulle stå åben for alle europæiske stater, være sig øststater eller veststater. USA og den kinesiske folkerepublik skulle opfordres til at sende observatører til sikkerhedssystemets organer. Medlemsstaterne skulle forpligte sig til ikke at angribe hinanden, true med magtanvendelse eller benytte deres internationale forbindelser dertil. Alle stridigheder skulle løses ad fredelig vej i overensstemmelse med FN-pagtens principper. I tilfælde af væbnet angreb på en af medlems-

staterne skulle angrebet imødegås af samtlige medlemmer. Ingen medlemsstat måtte være tilsluttet en koalition eller indgå en overenskomst, der ikke var forenelig med Europas kollektive sikkerhed. Indenfor sikkerhedsorganisationen skulle dannes en permanent militær og en permanent politisk komité. Denne sikkerhedstraktat skulle gælde i 50 år.

De fire stormagter skulle fortsætte deres bestræbelser for at opnå en fredelig løsning af Tysklandsproblemet. Men besættelsestropperne skulle i løbet af højst seks måneder trækkes tilbage fra Øst- og Vesttyskland med undtagelse af et mindre kontingent bestemt for kontrolopgaver. Dog ville besættelsesmagterne bevare retten til at sende tropper til Tyskland, Sovjetunionen til Østtyskland, vestmagterne til Vesttyskland, i tilfælde af at der nogetsteds i Tyskland skulle opstå fare for sikkerheden. Endelig skulle Øst- og Vesttyskland disponere over politienheder, der skulle opretholde den indre ro og orden og bevogte grænserne.

Forslaget bestemmelse om, at Sovjetunionen skulle kunne sende tropper til østzonen og vestmagterne til vestzonen, blot der nogetsteds i Tyskland skulle opstå fare for sikkerheden, synes jeg man må have lov til at karakterisere som en farlig bestemmelse. Tidligere begivenheder i 1953, som ikke just gav udtryk for tilfredshed hos befolkningen i Østtyskland, har vist, at der i denne del af Tyskland meget let vil kunne opstå en situation, der kunne gøre bestemmelsen aktuel. Iøvrigt ville udgangspositionerne unægtelig også være meget forskellige for Sovjetunionen på den ene side og USA og Storbritannien på den anden side. Hvor let kunne Rusland ikke placere sine tropper nær den tyske grænse? De to andre staters vej er længere. De Forenede Stater skulle endda føre tropperne over Atlanterhavet.

Vestmagternes udenrigsministre har afvist Molotovs plan, der forudsætter Europahærens bortfald og ophævelse af Atlantpagten. Vestmagternes afvisning af den sovjetiske sikkerhedsplan indebærer naturligvis ikke en principiel afvisning fra vestlig side af tanken om at befæste den europæiske sikkerhed. En styrkelse heraf har jo stede været deres tydeligt tilkendegivne formål, og deres bestræbelser i denne henseende har indgenseende været rettet mod Sovjetunionens